PESTI FŐTEMPLOM

SPIRITUÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

XI. évfolyam 61. szám *2024. június*

Tartalom

- A lelket ki ne oltsátok
- Boldogok, akik meghívást kaptak
- Úrnapi ünneplés
- A Szentlélek ajándékai
- Nem evilágból való
- Szent Adalbert díjasunk
- Nehogy elveszítsd önmagad
- Szent Kinga és Szent Hedvig jubileum
- Bárkaépítés
- Emléktábla avatás
- Életvédelem
- Valóságos jelenlét

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

„A lelket ki ne oltsátok”

Prohászka Ottokár püspök aggódó figyelmeztetése ma is hangzik felénk. Lelketlen világban nem lehet emberhez méltó életet élni. De mit is jelent „lélek szerint élni”? Pünkösd után, Úrnapja ünnepére készülve, különösen fontos, hogy elmélkedjünk erről a boldog, személyes élet érdekében megkerülhetetlen témáról.

Először is fel kell fedezzük magunkban az embert, magát. Mára egyetemes érvényű kérdéssé vált, hogy *ki az ember*. Olyan támadásoknak vagyunk kitéve, amelyeket józan ésszel föl sem foghatunk. Az élő Isten által közölt kép szerint az ember a föld porából formált személy, aki azáltal lett Isten terve szerint való létezővé, hogy belé oltotta az élet leheletét. Egyszerre innen, e világból való, ugyanakkor Istenhez tartozik. Ezt a Biblia úgy fogalmazza meg, hogy az ember Isten képmása (az Ő képére és hasonlatosságára teremtett személy). E nélkül a kapcsolat nélkül, mely függőség, embervoltunk lényege nem értelmezhető. Ha ezt tagadva akarjuk magunkat megérteni, könnyen válunk emberellenes törekvések áldozatává. Mindazt, ami embervoltunk lényege, gyönyörűen fejezte ki a régi megszólítás, amellyel többnyire a *nagyszülők becézték unokáikat: „drága szentem”*. A felnőtt katekézis csoportunkban, nemrégiben, elmélkedésünk folyamán boldogan idéztük fel gyermekkorunk élményét. Milyen teológiai mélységgel – tán nem is tudatosan, de annál pontosabban – mondja ki ez a kifejezés a lényeget. Mindkét szó fontos: a „drága” mutatja, hogy az ember kincs, feltétlen érték, annyira, hogy Isten a legdrágábbat, Egyszülött Fiát is odaadta értünk, hogy szeretetével megnyerjen magának minket. A „szentem” szó pedig jelzi a létezésünk értelmét: kapcsolatot az Élővel, Istennel, akihez tartozunk, a Szenttel, aki magához von és ezáltal megszentel minket. „Lélek szerint élni” mindenekelőtt azt jelenti, hogy Jézus Krisztussal benső közösségben vagyunk, legyünk.

Ehhez kapcsolódik a következő szempont, mely szerint az ember személy, azaz *test – lélek – szellem egysége.* Nem lehet úgy tekinteni rá, mint aki csak test, nem lehet fölhasználni eszközként, ahogy azt annyiszor teszik ma, főként a nemiséggel kapcsolatban. Ám nem is csak lélek vagy intellektus. Ebből következik szükségszerűen a test föltámadásába vetett hitünk is, hiszen célba érkezve az ember támad föl, nemcsak a lelke, hanem a személy, vagyis én magam.

Az apostolok figyelmeztetik a keresztény közösség tagjait, hogy *az odafönt valókat keressék,* ahol Krisztus ül, az Isten jobbján, mert e világ mulandó, a lélek azonban örök. Más horizontban élünk, gondolkodunk, ítélünk mi, akik „lélek szerint élünk”. Nem véletlenül mondja Jézus az Eucharisztia titkának kinyilatkoztatásakor: „A lélek az, ami éltet, a test nem használ semmit”.(Jn 6, 63). Ha Őt és az ő kinyilatkoztatását csak a saját megértésünk lehetőségei szerint ítéljük meg (test szerint, csak az anyagvilágot véve alapul), akkor távol marad tőlünk a valóság, ha azonban lélekkel (hittel, szeretettel) fogadjuk be, akkor közel kerülünk hozzá.

Szent Pál apostol gazdagon kifejti, mit jelent „lélek szerint élni”. Szembeállítja egymással a *kétféle embert*, azokat, akiket az ösztönük irányít és azokat, akik a Szentlélek vezetését követik. A mennyei ember és a földi-; a test szerint élő és a lélek szerinti; a külső- és a belső ember, akik, ha nem tudják megteremteni az összhangot, akkor megromlott emberségükben boldogtalanokká válnak. A harmónia az imádságból táplálkozik, ahol befogadjuk a Szentlélek ihletét, melyet engedelmességgel követünk. A „lélek szerint élő” ember „ihletett személy”, akit a Jézus által kiárasztott Szentlélek vezérel. Ő adja meg a világosan látás ajándékát, amivel az üdvösségünk érdekében jó döntéseket tudunk hozni életünk kihívásai kapcsán.

Végül említsük meg azt a szempontot, amely miatt a leginkább aggódhatunk a jövőnkért. A „lélek szerint élő” ember *kapcsolatban van* másokkal. Az életünk legnagyobb gazdagsága: szeretetkapcsolataink. Lélek a lélekhez szól, egyik a másikra rezonál, szív a szívvel beszél, szemtől szemben találkoznak, egymásból élnek. A szeretet nem „magából indul ki”, hanem a másikból, valódi „súlypontáthelyezéssel”. Te vagy a fontos, a te akaratod valósuljon, a te boldogságod minden törekvésem célja. A sokaság vajmi keveset ért, él ebből. A személyesség védelme és képviselete küldetésünk egyik, ha nem a legfontosabb terepévé vált. Elszemélytelenedő és elidegenedett környezetünkben a háromszemélyű egy Isten képmásaként kibontakoztatni énünket valódi kihívás. Ehhez kapunk segítséget keresztény életünkben a Szentlélektől és egymástól.

A fentieket minden bizonnyal ki lehet egészíteni, tegyük meg egyéni elmélkedéssel. A most elmondottakat pedig szembesítsük a magunk életének tapasztalataival! Mindenesetre visszhangozzék bennünk a fölhívás: „lélek szerint éljetek”, „a lelket ki ne oltsátok”, ha boldogok akarunk lenni annak a lehetőségnek megfelelően, amellyel Isten megajándékozott minket!

Zoltán atya

Boldogok, akik meghívást kaptak a Bárány lakomájára

Jézus maga lett kenyérré értünk, és ez a kenyérszaporítás kimeríthetetlenül tart az idők végezetéig. Az Eucharisztiában Isten valóban nekünk ajándékozza azt a mannát, amelyre az emberiség vár, az igazi „mennyei kenyeret", azt, amelyből mi, mint emberek a létünk legmélyén élni tudunk. Most értjük meg igazán a liturgia kijelentését: „Boldogok, akik meghívást kaptak a Bárány lakomájára!"

Jézus teste és vére, mint örök életet adó, vele és Atyjával életközösséget teremtő igazi étel és ital. Nem pusztán Jézus személye, hanem még kézzelfoghatóbban az ő testi valósága, amelyet odaad a világ életéért. A benne való részesedés feltételezi a hitet. A Jézushoz hittel való közeledés vezet testének evéséhez és vérének ivásához. A vele való egyesülés a mi gyógyszerünk; és sokkal többet kapunk, mint ami elegendő lenne a gyógyulásunkra.

Minden szentmisén érezzük át a Jézus asztalához való meghívás boldogságát! Don Bosco mondja: „Milyen szomorú látvány a sok keresztény, aki semmit, vagy alig foglalkozik ezzel a fönséges szentséggel. Egyesek csak néha mennek el, vonakodva; mások szórakozottan vesznek részt rajta, tisztelet nélkül, nevetgélve vagy bámészkodva. Legyünk azon, hogy a legnagyobb tisztelettel vegyünk részt rajta. Szívünk, lelkünk, értelmünk ne legyenek mással elfoglalva, mint Isten dicsőségével."

Ahhoz, hogy Krisztus állandó szentségi jelenlétét jobban átéljük, és javunkra fordítsuk, szükség van a szentmisén kívüli szentségimádásra. Idő kell ahhoz, hogy az Oltáriszentség „sugárzása" minden rosszindulatot kiégessen a lelkünkből. Ahhoz is idő kell, hogy Krisztusnak átadhassuk gondjainkat, és szívünkbe zárhassuk az ő gondolatait és gondjait. Így nőni fog bennünk a vágy, hogy minél gyakrabban és minél nagyobb hittel vegyünk részt már itt a földön a Bárány menyegzői lakomáján.

Ha tíz perccel előbb érkezünk a szentmisére, és annak végeztével nem rohanunk el; maradunk még két percet, máris van időnk a szentségimádásra. Számunkra gyümölcsöző idő. A templom nem csak gyülekezőhely, hanem az Istennel való találkozásnak a helye. Valóban szent ez a hely! Ide belépve próbáljuk először a templom csendjét megérezni, hangulatába beilleszkedni, majd fogalmazzuk meg gondjainkat, köszönetünket, örömünket!

Kérdezzük meg magunktól, mit is kellene kérnünk? Miért tudnánk köszönetet mondani? Mit mulasztottunk el? Mit tettünk rosszul? Van-e olyan gondunk, amit nem tudunk megoldani? Van-e olyan bűnünk, amitől nem tudunk megszabadulni?

Csodálatos Jézus eucharisztikus jelenléte! Itt maradt, pedig tudta, hogy hogyan fogadják majd az emberek… és hogyan fogadjuk majd mi. Itt maradt, hogy táplálékul szolgáljon, hogy meglátogassuk, és beszélgessünk Vele. És azért is, hogy miközben a Tabernákulum előtt imádkozunk hozzá, és a szentmisében magunkhoz vesszük, minden nap egy kicsit jobban megszeressük, és hogy elérjük, hogy más lelkek is – sokak – ugyanazt az utat járják.

Kérjük az Urat, ébressze fel bennünk újra közellétének örömét, tegyen minket újra imádóivá. Imádás nélkül nincs átváltozás a világban. Végül engedje, hogy bennünk való jelenléte hatékony legyen, s határtalan bizalommal maradjunk iránta.

Tamás atya

Közös úrnapi ünneplés főplébániánkon

A Belvárosi Főplébánián 2024-ben is megrendezzük templomaink közös úrnapi körmenetét. Az eseményre 2024. június 2-án, vasárnap kerül sor. Az indulás 8.30-kor lesz az Egyetemi templomból. Innen a Ferenciek terére az atyák templomába, majd a Szent Anna templomba, végül a Belvárosi Főplébánia templomba vonulunk, ahol a szentmisét ünnepeljük. Bekapcsolódni lehet az induláskor az Egyetemi templomban, vagy a saját templomunkban várakozva a menet érkezésére és továbbindulására. Az öt közösség papságának és a híveknek részvétele bizonyítja az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztus teremtette egységet. Büszkén kísérjük útjára a szentségtartóban Jézust, hogy Urunk áldja meg az itt lakókat és az együtt imádkozókat minden mennyei áldásával. Az összes testvérünket várjuk, hogy tanúságot tegyünk a világnak Megváltónk iránti szeretetünkről!

A Szentlélek ajándékai

Gyermekeim! Ne szeressünk szóval, se nyelvvel, hanem tettel és igazsággal!" (1 Ján 3,18)

Pünkösd utáni időszakban vagyunk, a Szentlélek kiáradásának, az Egyház születése ünnepének napjaiban. Nagycsütörtökön alapította meg az Úr az Egyházát, de a születése, a jó hír, az evangélium kiáradása a világ és a népek felé éppen Pünkösdkor történt meg. Gondoljuk meg, ugyanaz a Lélek – Aki olyan szoros közösségben van az Atyával és a Fiúval, hogy teljesen Egyek, miközben külön személyek – teremtette meg a semmiből a világot és benne az embert, Isten képmásának úgy, hogy Lelket lehelt bele. Isten Lelke van bennünk úgy, hogy közben megőrizzük szabadságunkat, egyedi, egyszeri, megismételhetetlen személyként. Isten Lelke mindegyikünkben benne van tehát. Ugyanaz a Lélek munkálkodik bennem is, mint mindnyájunkban. Ugyanaz az Atyánk is, éppen ezért vagyunk egymás testvérei. És Isten szándéka szerint ugyanaz az Urunk is, Jézus Krisztus. Isten szándéka tehát ez volt eredetileg, de ez ma is és ez lesz az idők végezetéig. Isten ugyanis nem változik, az Ő akarata örök érvényű és végbe is viszi művét.

A művének célja pedig az, hogy mindnyájan, az Ő gyermekei megismerjük és megszeressük Őt és viszontszeretve a szeretet cselekedetein keresztül eljussunk a Vele való teljes egységbe, az örök boldogságba, azaz az üdvösségre. Mindnyájunkat vár tehát Jézus a túlparton, de nem passzivitásra, hanem közös munkára, közös felelősségvállalásra hív minket. Minket, karitászosokat a szeretet tanúivá akar tenni, méghozzá a tevékeny szeretet eszközeinek felhasználásával. Isten szeretetéről tanúskodunk akkor, amikor János apostol szavait keltjük életre a karitászban: *„Mert aki nem szereti testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát." (1 Ján 4,20b).*

Tehát, amikor mi a karitász nevében, azaz az Úr nevében teszünk jót embertársainkkal, akkor pontosan Isten szeretetéről teszünk tanúbizonyságot. Ez a legszebb hivatás, tanúságot tenni Isten létéről és jóságáról. Mi kézzel foghatóan, láthatóan tesszük ezt, és így válik szolgálatunk evangelizációvá, misszióvá. Ha hűségesen, kitartóan, állhatatosan és mindvégig megmaradva a szeretetegységben, szolgálunk, akkor nincs szükség külön magyarázatra. A tettek ugyanis önmagukért beszélnek.

Ezt viszont saját erőből nem tudnánk megtenni, de nem is kell magunkra hagyatkoznunk, hanem Isten Szent Lelkére, az Ő hét ajándékára (bölcsesség, értelem, tudomány, erősség, jótanács, jámborság, Úrfélelem). Isten Lelke, a Szeretet Lelke pedig szélsebesen érkezik, tüzet hoz és lánglelkűvé tesz minket. A karitász logóban is ez jelenik meg.

Óriási a perspektívánk, a lehetőségeink tárháza, legyünk tehát bátrak, lángoljon a lelkünk, ne sajnáljunk se időt, se fáradságot Isten művének munkatársaiként! Ugyanaz a Teremtő Lélek élteti és tartja meg a világot éppen azért, hogy mindenki célt érhessen, hogy mindenki a Mennyországba jusson, sőt, földünk váljon már most Isten országává, ahol a Szeretet, azaz Isten uralkodjék a szívünkben. Ugyanez a Lélek szállt Jézusra a Jordán folyónál, ugyanez a Lélek támasztotta fel Jézust a sírból és minket is ugyanez a Lélek kelt majd életre, ha földi zarándokutunkat befejezzük. Ezt és még sok mélységes titkot, misztériumot ünneplünk Pünkösdkor.

Csorba Gábor
állandó diakónus

Nem evilágból való

Sok jövendölés látott és lát napvilágot emberemlékezet óta. Legyen az Nostradamus vagy Malakiás, valahol mindegyik sántít és hamisnak bizonyul. Vannak azonban igazolt, már beteljesedett, és a jövőben garantáltan beteljesedő jövendölések. Ezek mind Isten szeretetéről: a megígért isteni Megváltóról, annak véres engeszteléséről, majd feltámadásáról szólnak, és a Gyermeken teljesedtek be, aki feltámadásával Isten Fiának bizonyult. Emelt fővel merte kimondani az Őt faggató Pilátusnak: *„Igen, én király vagyok. De országom nem e világból való"*.

Az igazolt próféták az emberiség jövőjéről is bőven beszélnek. Szerintük a jövő is Isten kezében van, és Jézus Király végső győzelmével teljesedik be. A Jelenések könyve egyik legérdekesebb isteni üzenete így szól*: „ A megnyílt mennyben egy fehér lovat pillantottam meg, Lovasa a Hűség és az Igaz. Igazságosan ítél és harcol. Szeme olyan, mint a lobogó tűz. Fején ékes diadém. Rajta olyan név, amelyet senki sem ismer, csak ő maga. Vértől ázott ruhát viselt. Neve: Isten Igéje. A mennyei seregek tiszta, fehér gyolcsba öltözve, fehér lovon kísérték. Köntösén csípő magasságban ez a név volt írva: királyok Királya, uralkodók Ura"* (vö. Jel 19,11-16).

A próféta a jövőt látja, és képanyagba öltöztetve, múlt időben mondja el, amit látott. Majd így folytatja látomását: *Beteljesedett. Én az Alfa és az Omega vagyok, a kezdet és a vég. Én a szomjazónak ingyen adok az élő vizek forrásából. A győztes részesedik mindebben. A gyáva, a hitetlen, a szentségtörő, a gyilkos, a parázna, a bálványimádó és a hazug mind a kénkővel égő tüzes tóba kerül. Ez a második halál" (Jel 21,5-8).*

Igen. A történelem nem vak végzetek sorozata.

Célja, értelme van. Isten közli a célt, a bontakozás ütemét, és a végső, nagy beteljesedést. Ekkor újjáalkot mindent. Aki ezt vezérli, a Bárány. Ő áldozati vérével nyeri el a végső győzelmet.

Ne csüggedjünk. Igaz, vérre menő harc folyik a lelkekért az Igaz és a Sátán között. Az Igaz velünk és értünk harcol a bohóc ellen, aki elcsábítja a nemzeteket. Az Igaz vérét ontja alattvalóiért, a mindenkori bohóc mások vérét szipolyozza. Az Igaz szenvedést ajánl és kér, hogy általa megtisztuljunk, és az örök béke legyen osztályrészünk. A Sátán pénzt, jólétet, érzéki örömöket kínálgat csábos reklámjaival. Amikor aztán ezek nem használnak, kifogynak, kétségbeesésbe taszít.

Krisztus végső győzelme a mi osztályrészünk is lehet, ha úgy éljük meg, mint Teilhard de Chardin nővére, Margit, aki Párizsban évekig ágyhoz kötötten, mozdulatlanul szenvedett. A kitűnő jezsuita tudós, misztikus így írt neki: „Margit nővérem! Miközben én átadtam magam a Világmindenség pozitív erőinek, Te mozdulatlanul, ágyhoz szegezve, lelked mélyén nagy-nagy csöndben alakítod át fénnyé a világ legszörnyűbb árnyait. Mondd csak, mit gondolhat Teremtő Istenünk: kettőnk közül melyikünknek jutott nagyszerűbb szerep?”

Lajos atya

Szent Adalbert díjazottunk

Szent Adalbert ünnepéhez kapcsolódóan április 27-én, az esztergomi Bazilikában ünnepi szentmisét mutatott be Mohos Gábor püspök atya, melynek végén átadta a Szent Adalbert-díjakat.

Dr. Osztie Zoltán plébános atya ajánlása alapján plébániánk munkatársa, Rochlitz Kinga is átvehette ezt a szép elismerést a püspök atyától. A méltatásban elhangzott:

Rochlitz Kinga Budapesten született, katolikus családban. Már nyolcéves korától az Egyetemi templom Don Bosco ifjúsági ének- és zenekarának tagja volt, közel húsz éven át.

2000-ben hittanári diplomát szerzett a Veszprémi Hittudományi Főiskolán és ekkor lett a Budapest-Belvárosi Főplébánia irodavezetője és közösségének tagja. Aktív részese a hétköznapoknak, kitartó munkával és odaadó szeretettel tartja a kapcsolatot a plébániához tartozó öt templom papjaival és híveivel. Intézi az adminisztrációt, a plébánia szerteágazó tevékenységének megvalósításához pályázatokat ír, segíti azok lebonyolítását és elszámolását.

Hét éven át hitoktatott, részt vett a nyári táborok, lelkiségi programok, karácsonyi Betlehemes játékok megtervezésében és konkrét megvalósításában. Továbbra is rendszeresen részt vesz a liturgia zenei szolgálatában, tagja a Plébánia Robert Schuman imakörének és a templomi szentségimádást végző hívek közösségének.

Részese volt a templom teljeskörű feltárási- és rekonstrukciós munkálatainak. Figyelemmel kísérte a munkálatok megvalósulását, koordinálta a kivitelező szakemberek munkáját, és elkészítette a pénzügyi és pályázati elszámolásokat.

Nehogy elveszítsd önmagad

Vannak az életben olyan pillanatok, amikor egészen egyedül akarsz lenni. Persze, azoknak, akik életedet mindig árgus szemmel figyelik, azonnal megvan a lesújtó véleményük rólad: „Elzárkózol, különc vagy, megsértődtél...” Én viszont tapasztalatból tudom, hogy ez nem így van! Te csak egy nyugodt sarkot keresel magad körül, ahol – távol a világ zajától – életed filmjét lassan, ismét lepergetheted, hogy a legszebb élményeket és találkozásokat felidézhesd és belőlük új erőt meríthess.

Vannak az életben olyan pillanatok, amikor minden zaj elől elzárkózol és minden hangos tülekedés és harsogó lárma elől menekülsz. Persze, azoknak, akik mindig másokkal foglalkoznak, ahelyett, hogy a saját életüket hoznák rendbe, azonnal megvan a véleményük rólad: „Különbnek tartod magad másnál, nem vagy képes kompromisszumokra…" Én viszont tapasztalatból tudom, hogy ez nem így van! Te csupán nyugalmat és csendet akarsz magad körül, hogy végre már ne csak a felszínen élj. Nem akarsz folyton mindenkivel és mindennel alkut kötni. Megcsömörlöttél a kevéstől: reggel felkelés, napközben munka, este fáradtan ágybadőlés – hétfőtől péntekig. Közben tülekedés az elismerésért, koldulás egy jó szóért, sóvárgás mások szeretetére…Nem, ezt mától kezdve már nem akarod. Ehelyett inkább a nagybetűs Életre akarsz jobban odafigyelni: mit akar Neked most, ebben az időszakban mondani? A mai napon milyen örömhíre van számodra?

Vannak az életnek olyan pillanatai, amikor magad számára is különcnek tűnsz, mert eleged van abból, hogy a hangadók, a mindent jobban tudók, a mások másságát kifogásolók és lejáratók adják meg a hangot. Azok, akik közben a saját életük hangját soha nem hallják meg... Te most épp ezt szeretnéd: végre a saját életed hangját meghallani. De, ott motoszkál benned: szabad-e kilógnod a sorból? Szabad! Én megértelek!

Te valóban más vagy! Neked egy védett sarokra van szükséged, ahol egyedül maradhatsz önmagaddal, hogy visszatalálj igazi lényedhez, és ne veszítsd el igazi éned ebben az embertelen nagy tülekedésben.

Te valóban más vagy! Neked csendre és nyugalomra van szükséged, eleged van a folytonos olcsó, felszínes megalkuvásokból, a többség által elvárt viselkedési kényszerzubbonyból, mások hátad mögötti elmarasztaló véleményéből! Egyedül akarsz maradni Istennel, akitől újra és újra hallani akarod: milyennek is álmodott meg Ő Téged.

És vannak pillanatok az életedben…

Vannak pillanatok az életedben, amelyek olyan sötétek és szívszorongatóak, hogy azt hiszed: lelked egy sötét sírüregben fekszik…

Vannak helyzetek az életedben, amelyek olyan kiábrándítóak és szörnyűek, hogy hetekig nem tudsz kikászálódni belőlük. Szíved ilyenkor végtelenül szomorú, és nem vagy képes semminek és senkinek sem örülni. Olyan érzés ez, mintha egy mély sírgödörben feküdnél…

Vannak olyan napok az életedben, amikor – bár vakítóan kacag fölötted a nap, te mégis – mindent sötéten látsz, mert megoldhatatlannak tűnő dolgok nehezednek a lelkedre, és kétségek között vergődve nem találsz kiutat. Hol van ilyenkor Isten? – kérdezed.

Szeretném, ha tudnád, hogy nem létezik egyetlen egy sírhalom sem, amelyről Isten ne tudna! Nincs egyetlen egy jeltelen sírgödör sem, amelyet Ő ne tartana számon! Sőt, az egész földön nem létezik egyetlen egy olyan sírüreg sem, amelyben valaki fekszik, és Ő ne vigyázna ott is poraira – vagy álmaira! És ez érvényes a lelki sírhantokra is! Isten mindegyik fölött ott tartja kinyújtva életosztó kezét! A te lelkivilágod „háromnapos" sírja fölött is…Csak Ő nem azt ígérte, hogy életedtől minden sötétséget távol tart. Azt sem, hogy mindig elkerülnek majd a problémák és a bajok. Még csak azt sem, hogy nem kell szenvedned és néha-néha „meghalnod". A sötétség, a szörnyű helyzetek, a szenvedés és a halál mind az élethez tartoznak! Isten rendezte ezt így!

Nézd Jézust. Őt is – szinte – elnyelte nagycsütörtök éjszakáján a sötétség. Őt is szétzúzta nagypénteken a szenvedés. Ő is ott feküdt nagyszombaton a holtak birodalmában. De, Húsvétvasárnap Isten feltámasztotta Őt, és kihozta a sírból!

Isten azt ígérte, hogy veled lesz az élet minden pillanatában, minden helyzetében és minden napján. Isten azt ígérte, hogy veled marad életed minden útszakaszán. És Isten azt ígérte, hogy ha kell, akkor alászáll veled a lelki sírgödörbe is, amelyben – látszólag holtan – a „feltámadásra" vársz. Mert az Ő neve: „Veled vagyok" – mindegy, hogy hol vagy és ott hogyan érzed magad!

Jézus sírjának „három napra" volt szüksége, ahhoz, hogy a feltámadás helyévé váljék. Vannak olyan élethelyzetek, amelyekben több idő kell ehhez. De, egyszer minden sírgödörnek vége lesz! Mert Isten előhoz és élővé tesz minden benne elhantoltat. Jézus halála és feltámadása óta – ugyanis – ami halott, az egyszer ismét fel fog támadni. Még a te halottnak tűnő örömeid is!

Tempfli Imre atya

Szent Kinga és Szent Hedvig jubileum

Nemzetközi részvétellel ünnepeltük meg Szent Kinga születésének 800.- , valamint Szent Hedvig születésének 650. évfordulóját, március 22-én.

A jeles évfordulón a magyar-, lengyel-, szlovák- és litván egyházi- és civil szervezetek és személyek is részt vettek.

Az ünnepi szentmisét Dr. Erdő Péter bíboros atya mutatta be.

Vendégünk volt a lengyelországi Krakkóból Marek Jedraszewski érsek atya, Tarnów városából Artur Wazny segédpüspök atya, Dr. Paweł Baran atya a krakkói Wawel székesegyház plébánosa, a szlovákiai Szepeshelyről Frantisek Trstensky püspök atya, valamint a litvániai Vilniuszból Kestutis Smilgevicius atya, a Litván Püspöki Konferencia főtitkára.

A szentmisét követően a Rózsakertben koszorúzási ünnepségre került sor.

A világban, ill. a körülöttünk zajló aggasztó események közepette igazán indokolt volt, hogy méltó módon nyilvánítsuk ki: sorskérdéseink azonosak, és történelmi léptékben elválaszthatatlanul összekötnek bennünket.

Bárkaépítés

Szent Kinga születésének 800. évfordulója alkalmából senior közösségünk felvette a Szent Kinga Kör nevet. Ebből az alkalomból a csoport részvételével, liturgikus keretek között Dr. Osztie Zoltán plébános atya megkoszorúzta a templomkertben található Szent Kinga szobrot. Ezzel a választással nem egy fiatalon meghalt, avagy kínzásokat megélt vértanút választottunk inspirálónknak, hanem egy „nyugdíjas korában” is aktív, tevékeny szentet.

Miért választottuk a Senior kör patrónusának Szent Kingát? Sok szempont volt, egyet emelünk ki: a sót. (Szent Kinga – többek között – magyarországi sóbányák megnyitásában működött közre.)

A só adja meg az étel ízét. Szeretnénk arra törekedni, hogy idős korban is „ízesek legyünk”, ne keserűen vagy ízetlenül éljünk.

A só ellenálló. Ellenállunk korunk elsöprő áradásainak tettel, imával, akár tatár hordákról, akár csak a digitális létezés veszélyeiről van szó.

A só tartósít, megőrzi azt, amit erre érdemesnek tartunk. Mennyire erősen mutatja az utat Szent Kinga! Megbecsülni örökségünket, és ha szükséges akár kérni is azt, amire közösségünknek itt és most szüksége van. Akár egy sóbányát és bányászokat…

Sokan gondoljuk úgy, hogy nagy bajban van a világ, s benne Magyarország, mert egyre kevésbé igazítjuk életünket Istenhez. Senior közösségünk „bárkaépítésbe” kezdett, hogy elgondolkodjunk, hogyan éljük és adjuk tovább a kereszténység és a klasszikus európai hagyományok értékeit. Szent Benedek regulája által indítva négy témában fogalmaztuk meg céljainkat, lehetőségeinket:

– tudatosan válasszuk meg olvasmányainkat, elmélyülve olvassuk a Szentírást és a klasszikusokat,
– közösségépítés: „ne fogyasszuk”, hanem elkötelezetten építsük azt,
– a hit megerősítése: legyen bátorságunk Istent beengedni az életünkbe,
– munkánk Istent szolgálja: imádkozz és dolgozz, őseink mintájára!

A névválasztás alkalom volt arra, *hogy tudatosan olvassunk* Szent Kinga életéről: hogyan lehet útmutatónk, milyen „senior-feladatokat” fogalmazhatunk meg magunknak. Abból indultunk ki, hogy Szent Kinga hús-vér ember

volt, imádkozó szent asszony, s egyben aktívan cselekvő politikus asszony. Mindkét minőségében a család szerepe, környezete meghatározó volt. Mire indít ez minket?

Ismerjük meg szentjeink életét, (ez a felfedezés sokkal izgalmasabb, mint gondolnánk), és meséljünk arról unokáinknak, ha nincsenek unokáink, akkor a szomszéd gyerekeknek vagy a szomszéd néninek, akinek van unokája, hogy ő tudjon mesélni minderről.

Legyünk bátrak, hitetlen környezetben is éljük meg, valljuk meg hitünket, mert a környezetnek nagyon nagy hatása van. Szent Kingától tanulva, akár játék ürügyén is.

Vegyünk aktívan részt minden közösség építésében, amihez tartozunk. Mindenhol vannak konfliktusok, akár súlyos szembenállások. Békítően, aktívan lépjünk föl, ne féljünk „levelet írni".

Legyen bátorságunk Istent beengedni az életünkbe, mozdítsuk elő a szentek kultuszának meghonosítását, fellendítését. Higgyünk az ima erejében, aktívan értékeljük mások odaadó életét.

Munkánk Istent szolgálja: minden nehézség ellenére, lehet és kell újra kezdeni, újra építeni. Ha már nem is egy „országot" (vállalatot, üzletet, kutatócsoportot stb.) vezetünk, a feladat seniorként is megtalál bennünket, ahol aktívan tudunk valamilyen jó ügyet előmozdítani.

Ambrózy Andrea, Zöldy Zsóka

Emléktábla avatás

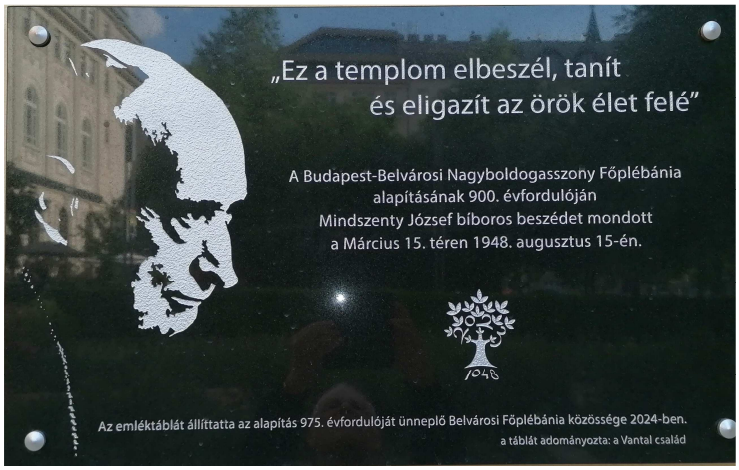

1948. augusztus 15-én, a plébánia alapításának 900. évfordulóján mondott beszédet a templomunk melletti Március 15. téren Mindszenty József bíboros atya. A tavalyi emlékévben sok esemény keretében meg is emlékeztünk a 75 éve történt jeles eseményről. Ennek emlékére pedig, idén, május 3-án felavattuk Mindszenty József emléktábláját, melyre a Vantal család nagylelkű adományaként kerülhetett sor.

Az emléktáblát a templom Rózsakert felőli külső oldalán, liturgikus ünnepség keretében helyeztük el, majd az ezt követő szentmisét Mindszenty József bíboros boldoggá avatásáért ajánlottuk fel.

Életvédelem

Előző számunkban ismertettük az életvédelemért a gyakorlatban küzdő szervezetek közös megegyezés alapján megfogalmazott, tíz pontból álló nyilatkozatának első öt pontját. Ezúttal a második részt adjuk közre.

6. A személyes élet kibontakozásának feltétele a szeretetből fakadó elköteleződés

Az ember személy, azaz „Én", aki nem értelmezhető és nem ismerhető meg, csak a „Te"-vel szemben. Emberségünk lényegéhez tartozik, tehát kapcsolat. Ez személyes és szerető elköteleződést feltételez. Amennyiben valaki e nélkül teremt testi kapcsolatot, akkor figyelmen kívül hagyja a másik embert is megillető, személyi méltósága okán neki kijáró tiszteletet, mert ez a magatartás csak saját, önző vágyait elégíti ki, ahol a másik az ösztön kielégítésének tárgyává silányul. Azonban, önmagunk odaajándékozása egy életre szóló elköteleződést eredményez, amely mindkét fél személyes kibontakozásának a feltétele. Ebben a szeretetlégkörben vállalhatók azután a gyermekek, akik így szintén megkapják az életük indításához szükséges jogokat, megfelelő alapokat és körülményeket.

7. Az élet védelme mindannyiunk felelőssége

Lehetőségeink szerint támogatnunk kell mindenkit abban, hogy képességeinek megfelelően elérhesse és beteljesíthesse céljait, küldetését. Lehetséges, hogy Neki köszönhetjük majd a következő nagy felfedezést. Azt is tudjuk, hogy nem lesz mindenkiből hős vagy kutató, „csak" egy szeretni tudó, másokat csendben szolgáló ember, esetleg olyan sérült személy, akit mások szolgálnak és segítenek. Az Ő életük természetesen éppen olyan értékes és védendő, hiszen személy voltuk nem megkérdőjelezhető, és így méltóságuk sem.

8. Az életvédelemmel kapcsolatos információkat, ajánlásokat természettudományos tényekre alapozzuk

Korunkban számosan tagadják a természet törvényeinek egyetemes érvényét. Ez vonatkozik főként az emberi természetre. Ám, ha ez igaz, akkor a tudományoknak, főként az emberrel foglalkozó tudományoknak, mint amilyen az antropológia vagy a pszichológia, nincs létjogosultsága. Saját magunkkal szembeni elvárásunk, hogy következtetéseinket ne ideológiai, világnézeti vagy vallási előfeltevésekből vezessük le, főként ne érzelmi alapokon nyugtassuk, hanem a tudományok mai ismereteire támaszkodva kíséreljünk meg objektív véleményt formálni. Az élet védelmével kapcsolatosan irányt mutató ítéletek, nyilatkozatok, vélemények kialakítását és megfogalmazását a természet törvényeire, természettudományos tényekre alapozzuk. Így az élet kezdetére vonatkoztatva ez azt jelenti:
- az új élet kezdete a két ivarsejt egyesüléséhez kötődik, nem a beágyazódáshoz és főként nem a születéshez, ezért a beágyazódást megakadályozó fogamzásgátlók valójában vetélést előidéző szerek
- az élet kibontakozása folyamat, amelynek egyetlen szakaszában sincs jogunk annak önkényes megszakításához
- két férfi vagy két nő kapcsolatából új élet nem foganhat meg
- a fiatalkorúak pornográf tartalmakat közvetítő anyagokkal történő bombázása az interneten tartós lelki traumák kialakulásához vezet

9. Bár biológiájában hasonló, az ember más létrendbe tartozik, mint az állatok

Az ember társa, partnere csakis a másik ember lehet! Ez a tapasztalat igazolást nyer a tényből: csakis az ember képes felülmúlni önmagát, lényegénél fogva transzcendens létező.
Az emberi személy test, lélek és szellem egysége, amely egyedülálló az élőlények között.
Amikor életvédelemről beszélünk, az kizárólagosan a személyi méltósággal bíró emberre vonatkozik, nem keverhető össze egyéb tevékenységekkel, például az állatvédelemmel.

10. Segíteni kívánunk mindenkit, hogy elkötelezett legyen az élet védelmében

A „Jó, hogy vagy" Életvédő Szövetség tagszervezetei sokrétű és széles körű tevékenységgel szolgálják az életvédelem ügyét. Ezek megismertetésével és minél szélesebb körű népszerűsítésével igyekszünk a téma fontosságára irányítani a társadalom figyelmét és elkötelezetté tenni a társadalom érzékeny rétegeit, hogy ezáltal a közvéleményt is formálni lehessen. Különösen fontosnak tartjuk a fiatal nemzedékek védelmét és ennek érdekében megfelelő felvilágosítását, hogy az életvédelem ügyét a maguk jövője érdekében is sajátjuknak ismerjék el.

Valóságos jelenlét az Oltáriszentségben

Az utolsó vacsorán Jézus így szólt tanítványaihoz: „Ha engem ismernétek, Atyámat is ismernétek, de mostantól fogva ismeritek és látjátok." Erre Fülöp kérte: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, s az elég lesz nekünk." „Már oly régóta veletek vagyok – felelte Jézus –, és nem ismersz, Fülöp? Aki engem látott, az Atyát is látta. Hogy mondhatod hát: mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok s az Atya bennem? A szavakat, amelyeket hozzátok intézek, nem magamtól mondom, s a tetteket is az Atya viszi végbe, aki bennem van. Higgyétek, hogy én az Atyában vagyok, s az Atya bennem." (Jn 14,7-11)

A feltámadt Krisztus valóságos jelenlétét az Oltáriszentségben a Szentírás, Szent Pál és a nagy egyházatyák szilárdan vallják, és nem győzik kiemelni az Oltáriszentség csodálatos, természetfeletti jellegét, aminek nem volna olyan alapvető súlya, ha csak merő szimbólumról lenne szó.

Mindannyian mondják:
„ugyanaz a test, amely az Atya jobbján ül a mennyben, mégis itt van a mi oltárunkon is a földön, a hívek kezébe s ajkára száll, megtöretik, s mégsem romlik el. Minden egyes hívő az egész Krisztust veszi. Az utolsó vacsorán Krisztus önmagát tartotta kezében". (Szent Ágoston), ő a vendég és a lakoma egyszerre. (Aranyszájú Szent János, Szent Efrém, Nazianzi Szent Gergely, Szent Ágoston, Szent Jeromos stb.)"

Nem egyszer fordult elő, hogy egyes szentek olyan kijelentéseket tettek, amelyeket egyáltalán nem lehetett értelemmel teljesen belátni, arra csak bizonyos mértékig, később, elmélyült teológiai reflexió után – és nem a Szentlélek közreműködése nélkül – kerülhetett sor, miközben a misztérium is megmaradt. Aquinói Szent Tamás, aki első volt az értelmezők között, maga is mondja himnuszában:
„És a kenyér lett igévé, / kenyérré az Ige-test / és a bor Krisztus vérévé: magyarázni ne keresd! /
Hit dolga és igaz szívé, hogy erősen tartsa ezt."
Jézus az utolsó vacsorán mondta: „ez az és testem", de hogy ezt szó szerint kell érteni, az megosztotta a kereszténye-ket – ahogy ezt látjuk ma is.

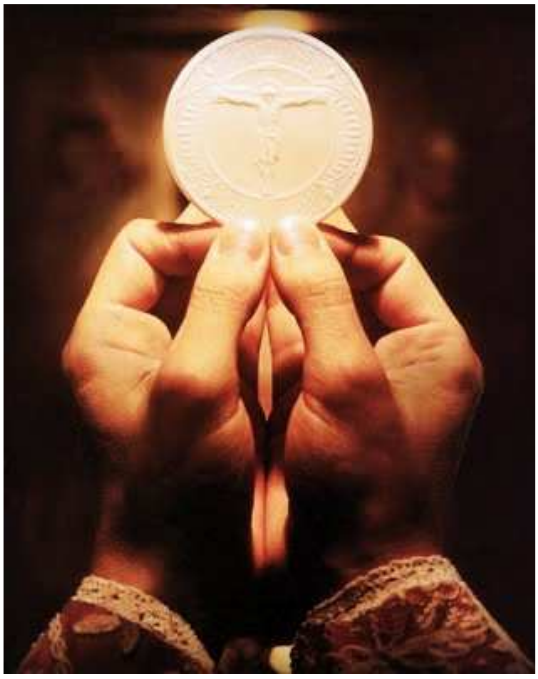

A kereszténység történeté-ben alapvető hitigazságok kihirdetésére, vagy újbóli megerősítésére gyakran úgy és akkor került sor, amikor az addig általánosan vallott, tekintéllyel is alátámasztott meghatározást vitatni kezdték. Ezt tették a 13. század elején az albigensek és valdiak Krisztusnak az Oltáriszentségben való valóságos jelenlétével kapcsolatban. Ennek mintegy ellenhatásaként, Lüttichi Szent Julianna látomása nyomán, majd a bolsenai szentmisén történt eucharisztikus csodát követően, IV. Orbán pápa kötelezővé tette az ünnepét, vagyis azt, hogy az egyház a feltámadt Krisztus reális jelenlétét az Oltáriszentségben demonstratív módon, rendszeresen nyilvánítsa ki.

A hitigazságokat a teológiának érteni, értelmezni, sőt magyarázni kell, mivel ez a dolga. Amennyiben azonban a misztériummal magával áll szemben, akkor szem előtt kell tartania, hogy a világos megértés, belátás, egyben azt is eredményezné, hogy mellékvágányra tévedt, mivel a misztérium maradéktalan megértése egyben megszűnése is lenne, hiszen akkor akár „meg is tudnánk csinálni". Nem jelenti ez azt ugyanakkor, hogy ne próbáljuk – sőt, ne lenne szükséges – bizonyos mértékig érteni.

Krisztusnak az Oltáriszentségben való valóságos jelenléte katolikus hitünk szívében van. Csodákra is hivatkozunk – joggal – de a csoda ebben az esetben (is) „sokkal több, mint csoda". Ugyanis Jézus istenemberségével, és feltámadásával van elválaszthatatlan összefüggésben.

Ha az Úrnapja ünnepéről szólva Jézus személyéből, istenemberségéből és feltámadásából, ill. az emberi mivolt hozzá való viszonyából indulunk ki, akkor lehetséges az Oltáriszentségben való valóságos jelenlétről úgy gondolkodni, hogy a misztérium marad misztérium, és mégis, bizonyos értelemben érthető is. Ez azért is fontos, mert manapság a misztérium és a ráció nem „barátok", pedig, ha a hit kivonja magát az észhez való viszonyból, akkor félszárnyú madárhoz hasonlít, amelyik, ha repülni próbál, lezuhan (Ld. II. János Pál pápa Hit és ész c. enciklikája). A hit ész nélkül eretnekségekhez vagy zavaros ezotériához vezet, az ész viszont hit nélkül pedig „jobb esetben" ateizmushoz (hiszen az legalább beismeri, hogy az emberi létezés Isten nélkül csőd, és tragikus), rosszabb esetben nihilizmushoz vezet, ugyanis az embernek – ha akarja, ha nem – van spirituális dimenziója, amely „megköveteli a magáét", és ha nem kapja meg, beteg lesz. Ha viszont kiindulunk abból, amit hiszünk, akkor a hit – bevonva a hívő embert – bizonyságot tesz az Igazságról. Hogyan vonatkozik ez az Oltáriszentségben való valóságos jelenlét hitére is?

Az Oltáriszentségben való reális jelenlét elgondolását a filozófiai reflexió már Aquinói Szent Tamás óta megfogalmazta. Igaz, hogy az inkább a „hogyan"-ra vonatkozik. Tulajdonképpen ma is ez a „hivatalos magyarázat" (transzszubsztanciáció). S bár a görög filozófia terminológiáját alkalmazó értelmezés elég egyszerű, a mai ember már nem érti, és nem is érinti meg.

Már majdnem a mi korunkban, a 20. században született meg az a bölcseleti és teológiai látásmód, amely egy nagy lépést tett abban az irányban, hogy megragadja az emberi személy lényegét. Ennek továbbgondolásával az Oltáriszentség titkához is közelebb kerülhetünk. Az emberi személy megragadására tett bölcseleti erőfeszítés arra jutott, hogy annak forrása az Én-Te kapcsolat, vagyis, hogy a személy a másik általi megszólítottságban „jön létre".

Sőt – a perszonalista gondolkodók szerint –, az abszolút örök Te-nek, Istennek a megszólítása is ebben a kapcsolatban létezik és észlelhető.

A bölcseleti belátásra támaszkodó protestáns teológiai elgondolás szerint az emberi személy „létrejötte" az Istenbe vetett hit, és az embertársi szeretet egységében, a hit válaszaktusában történik meg. A protestáns teológia a kapcsolati, szellemi mozzanatokat előtérbe helyezve kerüli a „reális", „objektív" fogalmakat. (Egyébként felmerül a kérdés: akkor a magzat nem személy, vagyis nem ember? – és máris az abortusz kérdése áll előttünk.) Így érthető például, hogy az evangélikus felfogásban (ld. Ágostai hitvallás) Krisztus valóságos jelenléte a kenyér és bor vételekor „létrejön", az azt fogadó számára, de az anyaghoz kapcsolódása (a katolikus szentmisében történő átváltoztatás, a szenttamási transzszubsztanciáció) nem. Ezekkel együtt igaz, hogy a bölcselet és a protestáns teológia kétségtelen mélységekre jutva „elmegy a falig." A katolikus viszont átmegy a falon…(Krisztus pont ezt tette.)

Az emberi személy létezését illető, filozófiai- és protestáns teológiai látás- és gondolkodásmód katolikus interpretációja – melynek megfogalmazója Hans Urs von Balthasar, a nagy svájci teológus volt – lehetővé teszi, hogy valamelyest közelebb kerüljünk az Oltáriszentségben való valóságos jelenlét misztériumához.

A katolikus látásmód nem fogadhatja el azt, hogy a személy csupán a hitbeli döntés aktusaként „keletkezik". Elfogadja azt a bölcseleti alaptételt miszerint az Én, csak a Te-vel való kapcsolatban jelenik meg, valamint azt is, hogy a személyes létre jutás folyamat jellegű, de döntő jelentőséggel hangsúlyozza: ennek az emberi kapcsolatok által közvetített személyes létre jutásnak megvan a létbeli alapja (szellemi léleknek szoktuk nevezni). Bár transzcendens, mégis, a világban – testben – adott. A világon belül van, ugyanakkor lényegéhez tartozik a nyitottság a világon kívülire. Pontosan ez a személylét titka. Oka maga Krisztus, aki viszont történelmileg egyszerre volt a világon belül és kívül, nem „nyitott volt a transzcendensre, hanem Fiúként benne volt. Az Oltáriszentségben való reális jelenlét titka hasonló: a megölt Krisztus feltámadottként nemcsak a Szentháromságban mint Fiú, hanem a világban is valóságosan jelen van, méghozzá anyaghoz kötött formában is. (Ez utóbbi pedig a világban lévő, és a megdicsőült anyag – testünk és a feltámadt testünk – tovább már nem magyarázandó összefüggésére is utal.)

Miért valljuk tehát a feltámadt Krisztus valóságos jelenlétét az Oltáriszentségben? Ha abból indulunk ki, hogy ki mondta, elégséges válasz: mert Ő mondta. De azt, hogy ki Ő, azt be is bizonyította (a hívő számára), és ebből levezethető az Oltáriszentségben való reális jelenléte. Hiszen, alapja hitünknek, hogy Jézus a második isteni személy. Egyszerre a világban – anyagban – és a világon kívül volt a történelemben. S ha egyszerre a világon kívül és belül volt a történelemben, akkor ez a feltámadása után nyilvánvalóan így maradt. A halálból feltámadt testének anyagisága más dimenzióban mutatkozott meg, és mégis kapcsolatos a történelmi valójával. Ezt jeleníti meg valóságosan az Oltáriszentség. Szigorúan misztérium marad, melyet a kenyér, és a megölt, de feltámadt test anyagiságának kapcsolata jelez, de a megölt és feltámadt Krisztusnak az Oltáriszentségben való valóságos jelenléte nélkül az ő istensége és feltámadása, és saját emberi személyünk léte is kérdéses lenne, pedig nem kérdéses. Ezekből viszont következik reális jelenléte az Oltáriszentségben. Egymás nélkül ezek nem állnak meg. Ha egyik nincs, akkor a többi sincs.

Az Oltáriszentség „átmegy a falon": benne a feltámadt Krisztus valóságosan, reálisan jelen van, különben nem tudhatom, hogy ki vagyok.

BL

Schall Tamás

Úrnapja

Imádlak Téged, Jézusom,
Táplálékul adod Magad,
Üdítő korty Bor és Kenyér,
egészen magával ragad.

A Nagycsütörtök estéje,
örömforrássá változik,
mindenki megtapasztalja
ki élő hittel áldozik.

Te vagy az Élet Kenyere,
Hozzád menve nem éhezünk,
életutunk tartalmas lesz,
míg nem célunkhoz érkezünk.

Célunkat Magadban rejted,
Imádott Szent Test, Drága Vér,
orvosság a halál ellen,
Akihez senki fel nem ér.

A szeretet köteléke,
közösségteremtő erő,
egy asztalhoz ülhet Veled,
fiatal, öreg, férfi, nő.

E közösség élő Egyház,
hálát adva Belőled él,
tanúságot tesz ma arról:
hiszünk Benned, Szent Jelenlét!

Plébániánk hírei

Templomunk miserendje:

Hétfő::	9.00; 17.00
Kedd:	9.00; 17.00
Szerda	9.00; 17.00
Csütörtök:	17.00
Péntek	9.00; 17.00
Szombat:	9.00; 17.00
Vasárnap:	8.30; 10.00
	18.00 angol nyelvű szentmise

Folyamatos szentségimádást tartunk a templomban
9.00 és 22.00 óra között

PLÉBÁNIÁNK RENDSZERES PROGRAMJAI

Hétfő	18.00	Felnőtt katekézis
Kedd	17.00	Elváltak és Egyedül Maradtak szentmiséje (havonta első kedden) és találkozója a Szent Kinga teremben
	18.00	Bibliakör
Szerda	14.00	Garantált házvezetés a templomban és a tornyokban (folyamatosan)
Péntek	15.00	Engesztelő imaóra a hazáért
	18.00	Szent József Férfikör (minden második héten.)
Gyóntatás		
Vasárnap		10.00 órai szentmise alatt, más napokon megbeszélés szerint.
Lelki beszélgetés		Egyeztetés szerint bitter.belvarosiplebania@gmail.com 30 591 2601

PESTI FŐTEMPLOM

Spirituális közösségi lap
XI. évf. 61. szám

A Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Ambrózy Andrea
Csorba Gábor
Dr. Kerényi Lajos
Schall Tamás
Dr. Tempfli Imre
Zöldyné Szita Erzsébet

Korrektúra:
Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15. tér 2.
bitter.belvarosiplebania@gmail.com

Megjelenik:
12 oldalon